

דף עו.

עין משפט א. הרמב"ם הל' מעשר שני ונטע רבעי פ"ז הי"א

אין לוקחין תרומות בכסף מעשר ט מפני שהוא ממעט
אכילתו ואכילתה. שאין אוכלין אותה אלא כהנים
מעריבי שמש ומתרת לאונן ונאכלת בכל מקום. והמעשר
מתר לזרים ולטבול יום ואסור לאונן ואינו נאכל אלא
בירושלים. נמצא ממעט אכילת מעשר ואכילת
התרומה:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' שמיטה ויובל פ"ה ה"ד

ואין מבשלין ירק של שביעית י בשמן תרומה שלא
יביאנו לידי פסול. ואם בשל מעט ואכלו מיד מתר
שהרי לא הניחן כדי לבוא לידי פסול:

ט. כסף משנה: אין לוקחים תרומות בכסף מעשר וכו'. משנה בפרק ג' דמע"ש (משנה ב')
כת"ק. ומ"ש מפני שהוא ממעט אכילתו ואכילתה. שם בירושלמי:

י. כסף משנה: ומ"ש ואין מבשלין ירק של שביעית וכו'. משנה שם (משנה ז') וכתנא קמא
לגבי ר"ש ואע"ג דבירושלמי משמע דהלכה כר"ש דשרי לא סמך עליו רבינו משום
דירושלמי לטעמיה שסובר דר"מ ור"ש הלכה כר"ש אבל גמרא דידן בפי' מי שהוציא והו
מסיק להו בתיקו. ומ"ש ואם בישל מעט ואכלו מיד מותר וכו'. שם בירושלמי נהיגין הוינן
מבשלים על יד על יד ואוכלים מיד ומשמע דאפילו לכתחלה שרי וצריך טעם למה לא
התיר רבינו אלא בדיעבד ונראה שגם רבינו מתיר לכתחלה. ומ"ש ואם בישל הכי קאמר
רצה לבשל וסוף הלשון מוכיח כן שכתב מותר:

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' נזירות פ"י ה"ז

**וּמְבִיא קֶרֶבֶן טְהָרָה בְּתַגְלַחַת רְבִיעִית * . וְאוֹמֵר וּמִתְּנָה אִם
טָמֵא הָיִיתִי עוֹלָה רִאשׁוֹנָה נְדָבָה וְזוֹ חוֹבָה. וְאִם מִחֻלָּט
הָיִיתִי רִאשׁוֹנָה חוֹבַת מְצֹרַע וְזוֹ חוֹבַת נְזִירוֹת וּשְׁתֵּי**

כ. כסף משנה: ומ"ש ומביא קרבן בתגלחת רביעית ומתנה ואומר אם טמא הייתי העולה הראשונה נדבה. כמו שנתבאר. אבל מה שכתב וזו חובה קשה שאם נזיר טמא היה בתחלה תגלחת שניה היא תגלחת טהרתו וכבר הביא בה כבש לעולה לחובתו. ויש לומר דמשום דאיכא לספוקי דקרבנות תגלחת שניה לצרעתו היו אין אנו יכולים לומר דכבש שהביא אז לעולה יעלה לו בודאי לחובת נזירות טהרה וכן בשלישית כיון דאיכא לספוקי שמא מוחלט היה בתחלה ושתי קרבנות שבשתי תגלחות ראשונות לא עלו לנזירותו כי אם לצרעתו ושלישית עלתה לו לקרבן טומאה הוה ליה רביעית לקרבן טהרה חובה. ומ"ש ואם מוחלט הייתי ראשונה חובת מצורע. ק"ל דכיון שאין מצורע מביא קרבנו אלא לאחר תגלחת שניה כמו שקדם היאך אפשר לומר שראשונה תהא חובת מצורע וכבר השיגו הראב"ד בזה. וכן מ"ש וזו חובת נזירות ושתים האמצעיות נדבה, קשה דלפי מה שכתב שהאחד חובת מצורע למה לא תהיה שניה חובת נזירות ואף אם תאמר דמספקי בנזיר טמא תהיה תגלחת שניה לנזיר טמא והעולה נדבה והשלישית חובת נזיר טהור. ומ"ש ואם טהור מטומאת מת הייתי ומצורע עולה הראשונה חובה וכן השניה אחת לחובת מצורע ואחת לחובת נזירות. גם על זה יקשה דאיפכא מיבעי ליה אחת לחובת נזירות ואחת לחובת מצורע דראשונה א"א להיות לחובת מצורע שהמצורע אינו מביא קרבנותיו עד אחר תגלחת שניה. וי"ל דאה"נ וכי נקט ברישא לחובת מצורע לאו דוקא. ומ"ש ואם טמא הייתי ומצורע עולה ראשונה חובת צרעת, קשה כיון שאין מצורע מביא קרבנותיו עד אחר תגלחת שניה היאך אפשר לומר דעולה ראשונה עולת חובת מצורע וכן יקשה על מ"ש ושניה ושלישית נדבה וזה קרבן תגלחת טהרה וע"פ הקדמתו שעולה ראשונה חובת צרעת ותגלחת שניה לנזיר טמא והעולה נדבה למה לא תהיה תגלחת שלישית תגלחת נזיר והעולה חובה: ואפשר לומר שלא הקפיד רבינו לומר שאין מצורע מביא קרבנו אלא לאחר תגלחת שניה אלא על חטאת העוף אבל עולת בהמה אף אם יביאנה מוקדמת לתגלחת שניה אין בכך כלום. וע"פ זה נפרש דברי רבינו בשלש עולות בהמה על הראשונה הוא מתנה ואומר וכו' עד וזה חובה כמו שפירשתי. ומ"ש אם מוחלט הייתי ראשונה חובת מצורע וזו חובת נזירות ושתים האמצעיות נדבה, קשה למה לא נאמר שהשניה חובת נזירות טהרה ואם תאמר משום דאיכא לספוקי דילמא טמא מת הוא ונזיר טמא אינו מביא עולת בהמה תינח בשניה אבל השלישית טמא שהיא חובת נזיר טהור וכן יקשה על מה שכתב ואם טמא הייתי ומצורע וכו' ושניה ושלישית נדבה וכמו שהקשיתי לעיל וצ"ע: כתב הראב"ד ואם מוחלט הייתי עולה ראשונה חובת מצורע א"א זה א"א שאין למצורע עולה וכו' עד הראשונה חובה וכולן נדבה וזה קרבן תגלחת טהרה עכ"ל:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

הָאֲמָצְעִיּוֹת נִדְבָה. וְאִם טָהוֹר מִטְמֵאת מֵת הָיִיתִי וּמִצָּרַע
 עוֹלָה הָרֵאשׁוֹנָה חוֹבָה וְכֵן הַשְּׂנִיָּה אַחַת לְחוֹבַת מִצָּרַע
 וְאַחַת לְחוֹבַת נְזִירוֹת וְשְׁלִישִׁית וְרִבִּיעִית נִדְבָה וְהַשְּׂאֵר
 קָרְבַּן טְהוֹרֵתִי. וְאִם טָמֵא הָיִיתִי וּמִצָּרַע עוֹלָה רֵאשׁוֹנָה
 חוֹבַת צָרַעַת וְשְׂנִיָּה וְשְׁלִישִׁית נִדְבָה וְזֶה קָרְבַּן תְּגִלְחַת
 טְהוֹרָה:

דף עו:

עין משפט א. הרמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"ה ה"ד

יֵשׁ לְאָדָם לְהֵבִיא אֲשָׁמוֹ הַיּוֹם ל' וְלוֹגוֹ אַחַר עֲשָׂרָה יָמִים.
 וְאִם רָצָה לְשַׁנּוֹת הַלּוֹג לְאֲשֵׁם מִצָּרַע אַחַר מִשְׁנֵה אֶף עַל
 פִּי שְׁקָדָשׁ בְּכָלִי. חָסֵר הַלּוֹג עַד שֶׁלֹּא יִצָּק יְמֵלְאָנוּ. חָסֵר
 מֵאַחַר שֶׁיִּצָּק יָבִיא אַחַר בְּתַחֲלָה:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' איפורי מזבח פ"ה ה"ה

וְכֵן אָסוּר לְהִקְטִיר עַל הַמְזִבֵּחַ דְּבָר מִכָּל דְּבָרִים אֵלוֹ
 שְׂאִינָן רְאוּיִין לְהִקְטָרָה. כְּגוֹן בֶּשֶׂר חֲטָאוֹת וְאֲשָׁמוֹת
 וְשִׁירֵי מִנְחוֹת וְכִיּוֹצֵא בָהֶן. מִפִּי הַשְּׂמוּעָה לְמָדוֹ שֶׁכָּל
 דְּבָר שֶׁמְקַצְתּוֹ לְאֲשִׁים הָרִי שְׂאֵרִיתוֹ בְּבַל תִּקְטָרוּ:

ל. כסף משנה: יש לאדם להביא אשמו היום וכו' ואם רצה לשנות הלוג לאשם מצורע אחר
 משנה וכו'. פ"ב דמנחות (דף ט"ו): חסר הלוג וכו'. בסוף נגעים וכו"ע:

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' אימורי מזבח פ"ה ה"ג

הַעֲלֵה שְׂאֹר אוּ דְבַשׁ בְּפָנָי עֶצְמָן לְמִזְבֵּחַ לְשֵׁם עֲצִים
פָּטוּר שְׂנֵאָמַר 'וְאֵל הַמִּזְבֵּחַ לֹא יַעֲלוּ לְרִיחַ נִיחֹחַ'. לְרִיחַ
נִיחֹחַ אִי אֵתָהּ מֵעֹלָה אֲכָל אֵתָהּ מֵעֹלָה לְשֵׁם עֲצִים. אֲפֹלוּ
הִקְטִיר דָּבָר שְׂאִינוֹ רָאוּי לְהִקְטֹרֶת בְּדִבְשׁ אוּ בְשְׂאֹר
הוֹאִיל וְהוּא מִן הַקֶּרֶבֶן לוֹקָה: